

ELENA ARMAS

İspanyol
AŞK

ALDATMACASI

Çeviren
Burcu Karatepe

*Hayallerinin peşinden gidenler için,
sakın onlardan vazgeçmeyin.
Biz öyle kolay pes etmeyiz, duydunuz mu?*

BİRİNCİ BÖLÜM

“Ben seninle düğüne gelirim.”

En çılgın rüyalarımda bile hayal edemeyeceğim, ki inanın bana hayal gücüm zengindir, o kalın ve tok ses tonundan duymayı asla düşünemeyeceğim o kelimeler kulaklarıma ulaştı.

Kahveme öylece bakarken gözlerimi kısıtım ve havada dolaşan zararlı madde var mı anlamaya çalıştım. Öyle bir şey olması en azından burada olanları açıklardı. Ama yok gibiydi.

Hiçbir şey yoktu. Sadece içtiğim americanonun havada asılı kalan kokusunu alabiliyordum.

“O kadar çaresiz durumdaysan senin için bunu yaparım,” dedi o kalın ses yeniden.

Gözlerimi kocaman açarak başımı kaldırdım. Önce bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra geri kapadım.

“Rosie...” dedim, fısıltıdan farksız bir sesle. “O burada mı gerçekten? Görebiliyor musun? Yoksa bana çaktırmadan birileri kahveme bir şeyler mi kattı?”

En yakın dostum ve New York’taki bir mühendislik danışma firması olan InTech’teki çalışma arkadaşım Rosie yavaşça başını salladı. Koyu renkli buklelerinin başının hareketiyle sallanmasını, normalde yumuşak bir ifadesi olan yüzünün şaşkınlıkla değişmesini izledim. Sesini alçalttı. “Hayır. Şuracıkta duruyor.” Ardından başı hemen arkama dönuverdi. “Selam. Günaydın!” dedi cıvıl cıvıl bir sesle, sonra dikkatini yeniden benim yüzüme verdi. “Tam arkada.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmış hâlde bir anlığına arkadaşima bakakaldım. InTech genel merkezinin on birinci katında, bir koridorun en sonunda duruyorduk. Ofislerimiz görece birbirine yakındı, o yüzden Manhattan’ın göbeğinde, Central Park’ın yanı başındaki binaya girer girmez doğruca onun ofisine gitmiştim.

Planım, Rosie'yi kaçırmak ve sabahın bu erken saatlerinde genellikle boş olan, müşteriler için bekleme alanı olarak düzenlenmiş kısımdaki ahşap koltuklara götürmekti. Ama ne yazık ki planımı uygulayamamıştım. Daha koltuklara ulaşmadan bombayı patlatıvermiştim. İşte Rosie'nin içinde bulunduğum çıkma-za göstereceği ilgiye bu kadar ihtiyacım vardı. Ve sonra... sonra da birdenbire o çıkagelmişti.

"Üçüncü kez tekrar edeyim mi?" Adamın sorusuyla birlikte vücudumda yeni bir inanmazlık dalgası gezindi ve damarlarımdaki kan resmen dondu.

Yapmazdı. Yapamayacağından değildi tabii, sadece söylediği şey hiç ama hiç anlamlı gelmiyordu. En azından bizim dünyamızda. Yani bizim...

"Pekâlâ, tamam," dedi içini çekerek. "Beni götürebilirsin." Duraksadı ve o buz gibi dalganın bir kez daha üzerime çarpmasına neden oldu. "Ablanın düğününe beni götürebilirsin."

Omurgam kilitlenir gibi oldu.

Omuzlarım kaskatı kesildi.

Taba rengi pantolonumun içine soktuğum saten bluzumun duruşumdaki değişimle gerildiğini hissedebiliyordum.

Onu götürebilirim.

Ablamın düğününe.

Yani... artı birim olarak mı?

Kelimeleri beynimin içinde yankılanırken gözlerimi kırıştırdım.

Sonra içimde bir şeyler çözülür gibi oldu. Bu yaşanan gülünçlük her neyse –zerre güvenmediğim bu adam nasıl iğrenç bir şaka yapmaya çalışıyorsa– gırtlığımda bir homurtunun oluşup boğazıma ulaşmasına ve daha ben farkına varamadan dudaklarımın arasından gürültüyle çıkmasına neden oldu. Ortaya çıkmak için acelesi varmışçasına.

Arkamdan bir hırıltı yükseldi. "Komik olan ne?" Sesi alçaldı ve daha soğuk bir tona büründü. "Son derece ciddiylim."

Bir kakhaha patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Buna inanmamıştım. Bir an bile. “Onun,” dedim Rosie’ye, “ciddi olması ihtimali, Chris Evans’ın birdenbire ortaya çıkıp bana olan sonsuz aşkını itiraf etme ihtimaliyle aynı.” Göstere göstere sağa sola baktım. “Yani öyle bir ihtimal yok. Ee, Rosie, sen az önce... Bay Frenkel hakkında bir şeyler söylüyordun, değil mi?”

Bay Frenkel diye biri yoktu.

“Lina,” dedi Rosie, kaba olmak istemediği zamanlarda takındığını bildiğim, dişlerini fazlaca ortaya çıkaran gülümsemesiyle. “Baya ciddi görünüyor,” dedi o korkutucu gülümsemenin arasından. Gözleri, hemen yanımda duran adamı süzer gibi oldu. “Evet. Ben ciddi olabileceğini düşünüyorum.”

“Hayır. Ciddi olamaz.” Başımı iki yana salladım, hâlâ arkamı dönüp arkadaşımın haklı olma ihtimalinin olduğunu kabul etmeyi reddediyordum.

Mümkün değildi. Meslektaşım ve iflah olmaz baş ağrım Aaron Blackford’un böyle bir şey teklif etmesine imkân yoktu. Kesinlikle. Yoktu.

Arkamdan sabırsız bir iç çekiş yükseldi. “Tekrara düşmeye başladık, Catalina.” Uzun bir bekleyiş. Ardından dudaklarının arasından başka bir gürültülü nefes çıktı, bu seferki çok daha uzundu. Ama arkamı dönmedim. Kararlılığımı korudum. “Beni görmezden gelmen yok olmamı falan sağlamayacak. Bunu biliyorsun.”

Biliyordum tabii ki. “Ama bu, denemekten vazgeçeceğim anlamına da gelmez,” diye mırıldandım kendi kendime.

Rosie eğilip bana bir bakış attı. Ardından, yüzünde aynı gülümsemeyle yeniden arkama döndü. “Bunun için kusura bakma, Aaron. Seni görmezden gelmiyoruz.” Gülümsemesi iyice gerildi. “Biz... bir mesele tartışıyorduk da.”

“Ama onu görmezden geliyoruz. Duygularını incitmekten falan korkma. Çünkü onun duyguları olmadığını biliyorum.”

“Teşekkürler, Rosie,” dedi Aaron arkadaşşıma, o her zaman ki buz gibi tonundan uzak bir sesle. Kimseye kibar davranmaya çalıştığından değildi. Aaron’ın lügatinde kibarlık yoktu. Arka-

daşça davranmayı becerebileceğinden bile emin değildim. Ama iş Rosie'ye geldiğinde her zaman daha az... gaddar davranıyor gibiydi. Benim hiç görmediğim bir muameleydi bu. "Catalina'ya arkasını dönmesini söyleyebilir misin? Kafasının arkasına değil de yüzüne konuşmaktan memnun olurum." Ses tonu yeniden eksi derecelere düşmüştü. "Tabii ki bu da onun, bırak komik bulmayı, anlamayı bile başaramadığım o şakalarından biri değilse."

Bütün vücudumla birlikte yüzüm de alev aldı.

"Tabii," dedi Rosie. "Bence... Bence bunu yapabilirim." Arkadaşımın bakışları arkamdaki o noktadan yüzüme döndü, kaşları yukarı kalkmıştı. "Lina, şey, Aaron arkayı dönmeni rica ediyor, eğer ki bu da senin o şakalarından..."

"Teşekkürler, Rosie. Duydum," dedim dışlerimin arasından. Yanaklarımın yandığını hissedince onunla yüzleşmeyi reddettim. Bu, nasıl bir oyun oynuyorsa onu kazanmasına izin vermek anlamına gelirdi. Ayrıca az önce komik olmadığımı söylemişti. Söyleyene bak! "Senden Aaron'a, mizah duygusu olmayan birinin şakalara gülemeyeceğini, dahası anlamayı bile beceremeyeceğini söylemeni rica ediyorum. Yapabilirsen harika olur. Teşekkürler."

Rosie yalvarırcasına bana bakarak başının yan tarafını kaşıdı. *Bana bunu yaptırma*, diyor gibiydi gözleriyle.

Gözlerimi kocaman açarak onun yalvarmasını görmezden geldim ve devam etmesi için yalvarırcasına baktım.

Derin bir nefes verdi ve bir kez daha arkama döndü. "Aaron," dedi sahte gülümsemesi daha da büyürken, "Lina diyor ki..."

"Duydum, Rosie. Teşekkürler."

Aaron'a –ve de *buna*– o kadar alışkındım ki sadece benimle birlikteyken kullandığı o ses tonuna geçişinin işaretlerini yakalamıştım. En az normal ses tonu kadar tatsız ve de soğuk olan ama şimdi içinde fazladan küçümseme ve mesafe de barındıran o ton. Çok yakında bir de kaş çatmanın eşlik edeceği o ton. Bunu anlamak için dönüp ona bakmama bile gerek yoktu. Konu bana ve aramızdaki... bu *şeye* geldiğinde her nasılsa hep ortaya çıkan şeylerdi bunlar.

“Sözlerimin aşağıdaki Catalina’ya rahatça ulaştığından oldukça eminim ama ona yapacak işlerim olduğunu ve bu eğlenceyi daha fazla sürdüremeyeceğimi söylersen minnettar olurum.”

Aşağıdaki mi?

Saçma derecede kocaman olan adam.

Boyum ortalamaydı. Bir İspanyol için ortalamaydı yani. Ama yine de ortalamaydı. Bir altmıştı – yani neredeyse bir altmış bir, çok teşekkür ederim.

Rosie’nin yeşil gözleri bana döndü. “Yani, Aaron’ın çok işi var ve o da...”

“Eğer...” Kelimenin ağzımdan son derece tiz ve gıcırta gibi çıktığını duyunca susuverdim. Boğazımı temizleyip tekrar başladım. “Eğer o kadar meşgulse, lütfen ona beni rahat bırakmasını söyle. Ofisine geri dönebilir ve kendisini ilgilendirmeyen bir şeye burnunu sokmak için çok şaşırtıcı bir şekilde ara verdiği o işkolik faaliyetleri her neyse onlara kaldığı yerden devam edebilir.”

Arkadaşımdan ağzının bir şey diyecek gibi açılmasını izledim ama arkamdaki adam, daha Rosie’nin dudaklarından bir ses çıkamadan araya girdi. “Tamam, demek ne söylediğimi duydun. Teklifimi. Güzel.” Duraksadı. Ben de sessizce küfrü bastım. “O zaman cevabın ne?”

Rosie’nin yüzü bir kez daha şokla çarpıldı. Bakışlarım onun üzerindeydi ve koyu kahverengi gözlerimin giderek artan öfkemle nasıl kırmızıya döndüğünü hayal edebiliyordum.

Cevabım mı? Ne halt etmeye çalışıyordu ki? Bu, aklımla oynamanın yeni, yaratıcı bir yolu muydu? Akıl sağlığımla?

“Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey duymadım,” diye yalan söyledim. “Bunu ona da söyleyebilirsiniz.”

Rosie buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri çok kısa bir süre Aaron’a döner gibi oldu ama hemen ardından yine bana çevrildi. “Sanırım ablanın düğününe seninle gelmeyi teklif ettiği andan bahsediyor,” diye açıkladı yumuşak bir sesle. “Biliyorsun, bana her şeyin değiştiğini ve şimdi seninle İspanya’ya gidecek ve o

düğüne katılacak birini –herhangi birini– bulman gerektiğini, aksi takdirde yavaş yavaş öleceğini, acılı bir ölüm olacağını ve...”

“Tamam, anladım,” dedim telaşla ve Aaron’ın tüm bunları duyduğunu fark ettiğimde yüzümün tekrar alev aldığını hissettim. “Teşekkürler, Rosie. Özetlemeyi kesebilirsin.” Yoksa yavaş ve acılı ölümle şu an yüzleşecektim.

Aaron, “Sanırım *çaresiz* kelimesini de kullandın,” diye araya girdi.

Kulaklarım yanıyordu, muhtemelen radyoaktif kırmızının beş tonunda yanıp söniyor olmalıydı. “Kullanmadım,” dedim derin bir nefes vererek. “O kelimeyi kullanmadım.”

“Sen... aslında kullandın, tatlım,” diye onu onayladı en yakın arkadaşım. Hayır, eski en yakın arkadaşım.

Gözlerimi kısarak dudaklarımı oynattım: *N’apıyorsun sen, hain?*

Ama ikisi de haklıydı.

“Pekâlâ. Kullandım. Ama bu, *o kadar da* çaresiz olduğum anlamına gelmez.”

“Bu tam da gerçekten çaresiz olan insanların söyleyeceği bir şey. Ama kendini kandırmak geceleri rahat uyumanı sağlıyorsa sorun yok, Catalina.”

O sabah sessizce ettiğim bilmem kaçınıc küfrün ardından gözlerimi bir anlığına kapadım. “Bu seni ilgilendirmez, Blackford ama çaresiz değilim, tamam mı? Ve geceleri gayet iyi uyuyorum. Hatta aslına bakarsan hiç bu kadar iyi uyumamıştım doğrusu.”

Giderek büyüttüğüm yığına bir yalan daha eklemenin ne zararı olurdu, değil mi?

Az önce inkâr ettiğimin aksine, *gerçekten de* o düğüne benimle gelecek birini bulmam gerekiyordu *çaresizce*. Ama bunun anlamı onunla...

“Tabii.”

İronik bir şekilde, Aaron Blackford’ın o sabah arkama dikilip söylediği tüm o lanet sözlerin arasında bu tek kelime, inatla koruduğum kayıtsız duruşumu bozmama neden oldu.

Dudaklarından sıkılmış gibi ve saygısızca çıkan, tam da Aaron'a yaraşır o küçümseyici *tabii*.

Tabii.

Resmen kan beynime sıçramıştı.

Başka biri tarafından söylense benim için hiçbir anlam ifade etmeyecek o beş harfli kelimeye verilen bu tepki öyle ani ve refleksif olmuştu ki, vücudumun ona döndüğünü bile çok geç fark ettim.

Arkamı dönünce, olağanüstü boyundan dolayı fena hâlde geniş olan göğsüyle ve bir yumruk atıp kırıştırmak istediğim bembeyaz gömleğiyle karşı karşıya kaldım. Kim her bir lanet ânını bu kadar şık ve kusursuz yaşardı ki? Kim olacak, tabii ki Aaron Blackford.

Bakışlarım yuvarlak omuzlarına ve güçlü boynuna kaydı, oradan da çenesinin düz hattına ulaştı. Dudakları her zamanki gibi dümdüz bir çizgi hâlini almıştı. Daha sonra gözlerim yukarılara, bana her şeyin soğuk ve ölümcül olduğu okyanusun derinliklerini hatırlatan mavi gözlerine ulaştı ve o gözlerin bana baktığını fark ettim.

Kaşlarından biri kalkmıştı.

"*Tabii mi?*" diye tısladım.

"Evet." Kuzguni saçlarla kaplı başını tek bir kez salladı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Kabul edemeyecek kadar inatçı olduğun bir şey hakkında tartışarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum, o yüzden evet. *Tabii.*"

Kıyafetlerini ütülemeye muhtemelen diğer insanlarla etkileşime girmekten daha fazla zaman harcayan bu mavi gözlü adam, sabahın bu erken saatinde öfkeden deliye dönmeme sebep *olamayacaktı*.

Vücudumu kontrol altında tutmaya çalışarak uzun, derin bir nefes aldım. Kestane tonlarındaki saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Eğer bu zaman kaybıysa, o hâlde neden hâlâ burada olduğunu hiç anlamıyorum. Lütfen benim veya Rosie için burada kalma."

Bunun üzerine *Bayan Hain*'in ağzından belli belirsiz bir ses çıktı.

"Çoktan giderdim," dedi Aaron mesafeli bir tonla. "Ama hâlâ soruma cevap vermedin."

"O bir soru değildi," dedim, kelimeler ağzımda acı bir tat bırakmıştı. "Söylediklerinin içinde soru yoktu. Ama bu önemli değil çünkü sana ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim."

"Tabii," diye tekrarladı, sinirimi daha da zıplatarak. "Gerçi bence ihtiyacın var."

"Yanlış düşünüyorsun."

Kaşı daha da yukarı kalktı. "Yine de kulağa bana gerçekten ihtiyacın varmış gibi geldi."

"O hâlde ciddi işitme sorunları yaşıyor olmalısın çünkü yine yanlış duydun. Sana ihtiyacım yok, Aaron Blackford." Boğazımdaki kuruluğu gidermek isteyerek yutkundum. "İstersen senin için yazabilirim. Hatta senin için daha kolay olacaksa bir e-posta da gönderirim."

Bir an düşünür gibi oldu, tamamen umursamaz görünüyor-
du. Ama bunun peşini o kadar kolay bırakacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. Ağzını tekrar açar açmaz da bunu kanıtladı. "Düğünün bir ay sonra olduğunu ve bir kavalyen olmadığını söylemedin mi?"

Dudaklarım sıkı bir çizgi hâlini aldı. "Belki. Tam olarak hatırlayamıyorum."

Söylemiştim. Hem de kelimesi kelimesine.

"Rosie de sana arkada oturup dikkat çekmemeye çalışırsan, düğüne yalnız gittiğini kimsenin fark etmeyeceğini söylemedi mi?"

Arkadaşımın kafası bir anda görüş alanıma giriverdi. "Söyledim. Ayrıca donuk bir renk giymesini önerdim, o gözalcı kırmızı elbiseyi değil..."

"Rosie," diye sözünü kestim. "Gerçekten yardımcı olmuyorsun."

Hafızasının derinliklerini kurcalarken Aaron'ın gözleri hiç

başka yöne kaymadı. “Sonra sen de Rosie’ye, *anasını sattığın –senin lafın– baş nedime olduğunu ve bu nedenle ebesinden dedesine herkesin –yine senin lafların– seni fark edeceğini söylemedin mi?*”

Bayan Hain hemen, “Söyledi,” diye onayladı. Başım jet hızıyla ona dönüverdi. “Ne?” Omuzlarını silkerek ölüm cezasını kesinleştirmiş oldu. “Ama söyledin, tatlım.”

Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı. HEM DE EN KISA SÜREDE.

“Söyledi,” diye destekledi Aaron, bakışlarımı ve dikkatimi tekrar ona çekerek. “Ayrıca eski erkek arkadaşının sağdıç olduğunu ve onun karşısına *yalnız, zavallı ve acınası bir şekilde bekâr* olarak –yine senin laflarındı bunlar– çıktığını düşünmenin üstünü başını yırtmak istemene neden olduğunu söylemedin mi?”

Söylemiştim. Gerçekten de bunları söylemiştim. Ama Aaron’ın dinlediğini nereden bilebilirdim ki; yoksa bunu asla yüksek sesle dile getirmezdim.

Ama görünüşe göre yanı başımdaydı. Artık biliyordu. Bunu açıkça kabul ettiğimi duymuş ve hemen kafama kakmıştı. Her ne kadar kendime umursamadığımı –umursamamam gerektiğini– söylesem de incinmenin acısını içimde hissedebiliyordum. Bu da bana kendimi daha da yalnız, zavallı ve acınası hissettiriyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi kaçırdım ve âdemelmasına yakın bir yere diktim. Yüzünde ne olduğunu görmek istemiyordum. Alay. Acıma. Umurumda bile değildi. Benim hakkımda bir kişinin daha böyle düşündüğü bilmesem de olurdu.

Boğazı hareket etti. Biliyordum çünkü kendime bakmak için izin verdiğim tek yeri orasıydı.

“Sen *gerçekten de* çaresizsin.”

Nefesimi dışarı verirken hava dudaklarımdan zorla ayrılıyordu sanki. Başımı sadece bir kez sallayarak ona karşılık verdim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Bu ben değildim. Genelde ilk kanı akıtan ben olana kadar savaşmaya devam ederdim. Çünkü yaptığımız buydu. Birbirimizin duygularını umursamazdık. Bu, yeni değildi.

“O zaman beni götür. Düğünde senin kavalien olacağım, Catalina.”

Bakışlarım yavaş yavaş yukarı çekildi, içimi ihtiyat ve utanç karışımı garip bir duygu kaplamıştı. Tüm bunlara tanık olması yeterince kötüydü ve şimdi, bir şekilde, bunu kendi yararına mı kullanmaya çalışıyordu? Bana karşı üstün gelmek için?

Öyle olmayabilirdi de. Bunu yapmak istemesinin, benim kavalien olmayı teklif etmesinin ardında bir açıklaması, bir sebebi olabilirdi.

Herhangi bir makul sonuca varmadan önce yüzünü inceleyerek tüm bu seçenekleri ve olası amaçlarını düşündüm. Ama neden veya neyi başarmaya çalıştığını anlamama yardımcı olacak bir cevap bulamıyordum.

Sadece doğrular vardı. Hakikat. Biz arkadaş değildik. Aaron Blackford ve ben birbirimize zar zor tahammül ediyorduk. Birbirimize kin besliyorduk, sürekli birbirimizin hatalarını yüzüne vurur, farklı şekillerde iş yapmamızı, düşünmemizi ve yaşamamızı eleştirirdik. Farklılıklarımızı kınardık. Geçmişte bir ara, yüzünün olduğu bir postere dart atmışlığım bile vardı. Ve onun da aynısını yapacağından oldukça emindim çünkü Nefret Bulvarı’nda son hız giden sadece ben değildim. Bu, çift yönlü bir yoldu. Üstüne üstük, aramızdaki bu uçuruma neden olan kendisiydi. Bu kavgayı ben başlatmamıştım. Peki neden? Neden bana yardım teklif ediyormuş gibi yapıyordu ve neden teklifini kabul edip etmemeyi düşünerek bile onu eğlendirecektim ki?

“Bir kavalie bulmaya çok ihtiyacım olabilir ama *o kadar* da çaresiz değilim,” diye tekrarladım. “Az önce de dediğim gibi.”

İç çekişi bitkindi. Sabırsız. Sinir bozucu. “Bırakayım da sen bunu bir düşün. Başka seçeneğin olmadığını biliyorsun.”

“Düşünecek bir şey yok.” Elimi aramızda şöyle bir salladım. Sonra Rosie’nin o sahte, dişlek gülümsemesini taklit ettim. “Yanıma *seni* alacağıma smokin giymiş bir şempanze alırım, daha iyi.”

Kaşları yine havalandı, gözlerinde bu durumdan zevk aldığı-

na dair pek bir ibare yoktu. "Hadi ama, öyle bir şey yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Duruma ayak uyduracak şempanzeler bulunabilecek olsa da eski sevgilin yanı başında olacak. Ve ailen. İyi bir izlenim bırakman gerektiğini söyledin ve ben de tam olarak bunu yapacağım." Başını eğdi. "Ben senin en iyi seçeneğimin."

Ellerimi bir kez çırparak homurdandım. *Seni kıçımın mavi göz-lü ukalası*. "Sen benim en iyi hiçbir şeyimsin, Blackford. Ayrıca bir sürü başka seçeneğim var," diye karşılık verdim, omzumu silkerek. "Tinder'da birini bulurum. Belki *New York Times*'a bir ilan veririm. Birini bulabilirim."

"Sadece birkaç hafta içinde mi? Çok düşük bir ihtimal."

"Rosie'nin arkadaşları var. Onlardan birini alırım."

Başından beri planım buydu. Rosie'yi bu kadar erken yalamamın sebebi de buydu. Çaylak hatası yapmıştım tabii. İşten çıkmayı ve konuşmak için Rosie'yi Aaron'ın olmadığı güvenli bir yere götürmeyi beklemeliydim. Ama annemle dünkü görüşmemden sonra... evet. İşler değişmişti. Durumumda kesinlikle bir değişiklik olmuştu. Birine ihtiyacım vardı ve herhangi birinin iş göreceğini ne kadar vurgulasam azdı. Tabii ki Aaron dışında biri. Rosie şehirde doğup büyümüştü. Tanıdığı birileri olmalıydı.

"Değil mi, Rosie? Arkadaşlarından biri müsait olmalı."

Arkadaşımın kafası yine ortaya çıkıverdi. "Belki Marty? Düğünleri sever."

Ona hızlı bir bakış attım. "Kuzeninın düğününde sarhoş olan, grubun mikrofonunu çalan ve kardeşin onu sahneden sürükleyerek indirmek zorunda kalana kadar *My Heart Will Go On* şarkısını söyleyen Marty değil miydi?"

"Evet, ta kendisi," dedi hafifçe irkilirken.

"Evet, o zaman olmaz." Ablamın düğününde öyle bir şey yaşanmasına izin veremezdim. Adamın kalbini göğüs kafesinden söküp tatlı niyetine servis ederdi. "Ryan'a ne dersin?"

"Nişanlı ve mutlu."

Dudaklarım arasından bir iç çekiş döküldü. "Hiç şaşırmadım. Ryan kaçırılmayacak adam."

“Biliyorum. O yüzden ikinizi defalarca yan yana getirmeye çalıştım ama sen...”

Boğazımı gürlütülü bir şekilde temizleyerek araya giriverdim. “Burada konumuz benim neden yalnız olduğum değil.” Hızlıca Aaron’a bir bakış attım. Gözlerini kısmış, hâlâ bana bakıyordu. “Şeye ne dersin... Terry’ye?”

“Şikago’ya taşındı.”

“Lanet olsun.” Gözlerimi bir anlığına kapatıp başımı salladım. Bunlar işe yaramayacaktı. “O zaman bir oyuncu falan kiralırım. Benim kavalıyem gibi davranması için ona para veririm.”

“Büyük ihtimalle pahalı bir seçenek olur,” dedi Aaron duygusuz bir sesle. “Ayrıca oyuncular da bekâr insanlar gelsin de onları artı birleri olarak bir yere çekıştırıp gösteriş yapsınlar diye öylece beklemiyorlardır.”

Ona bıkkın bir bakış attım. “Profesyonel bir eskort bulabilirim.”

Dudaklarını, aşırı derecede sinirlendiğinde yaptığı gibi mühürlemişçesine birbirine bastırdı. “Yani ablanın düğününe benim yerime erkek bir seks işçisi götürmeyi mi tercih edersin?”

“Bir eskort dedim, Blackford. *Por Dios*,” diye mırıldandım, kaşlarını çatmasını izleyerek. “Ben o tip bir hizmet aramıyorum. Sadece bana *eşlik edecek* birine ihtiyacım var. Tek yaptıkları bu. Etkinliklerde sana *eşlik* ediyorlar.”

“Yaptıkları bu değil, Catalina.” Sesi kalın ve buz gibiydi. Soğuk bakışlarıyla beni yargılamaya devam ediyordu.

“Hiç romantik komedi izlemedin mi?” Kaşlarının daha da çatılmasını izledim. “*Kıralık Sevgili* filmi bile izlemedin mi?”

Cevap yoktu. Sadece insanın içini donduran o bakışlar.

“Sen film falan izliyor musun hiç? Yoksa sadece... çalışıyor musun?”

Evinde televizyon bile olmayabilirdi. İfadesinde zerre değişiklik olmadı.

Tanrım, buna ayıracak zamanım yok. Ona ayıracak.

* (İsp.) Aman Tanrım -çn

“Biliyor musun? Hiç önemli değil. Umurumda bile değil.” Ellerimi önce havaya kaldırıp sonra da birleştirdim. “Teşekkür ederim... bunun için. Yani bu neyse artık. Güzel düşündün. Ama sana ihtiyacım yok.”

“Bence var.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Bence sen sinir bozucu bir adamsın.”

“Catalina,” dedi ve adımı vurgulayarak söyleyişini sinirimin yeniden zıplamasına neden oldu. “Bu kadar kısa zamanda seninle gelecek birini bulabileceğini düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir.”

Aaron Blackford yine haklıydı.

Hayal âleminde yaşıyor olmam muhtemeldi. Üstelik yalandan da haberi yoktu. Benim *yalanım*. Asla da haberi olmayacaktı. Ama bu gerçekleri değiştirmiyordu tabii ki. Benimle Isabel’in düşünü için İspanya’ya gelecek birine, herhangi birine ihtiyacım vardı ama o kişi Aaron olamazdı. Çünkü (A) ben gelinin baş nedimesiydim. (B) Eski erkek arkadaşım Daniel, damadın abisi ve baş sağdııcıydı. Ayrıca önceki gün öğrendiğime göre çok sevdiği biriyle yakın zamanda nişanlanmıştı. Görünüşe göre ailem bu gerçeği bir süredir benden saklıyordu. (C) Birkaç ufak ve son derece başarısız denemeyi saymazsak aşağı yukarı altı yıldır bekârdım. Yani İspanya’dan ayrılıp Amerika’ya geldiğimden beri hayatımda kimse yoktu ki buraya da biricik ilişkiimi elime yüzüme bulaştırmamdan kısa bir süre sonra gelmişim. Düşüne katılan herkesin –çünkü benimki gibi ailelerde ve de geldiğim küçük kasabada kimsenin sırrı olmazdı– bildiği ve bu yüzden bana acıdığı bir mevzuymdu bu. Ve (D) bir de *yalanım* vardı.

O yalan.

Anneme söylediğim ve dolayısıyla tüm Martín klanının da –çünkü konu bizim aile olduğunda mahremiyet ve sınırlar kaybolurdu– haberdar olduğu o yalan. Lanet olsun, yalanım şimdiye kadar yerel gazetenin duyurular sayfasında bile yayınlanmış olabilirdi.

Catalina Mart n sonunda bekarlı a veda etti. Ailesi, Amerikalı erkek arkada ını d   ne getirece ini duyurmaktan mutluluk duyar. Sizleri, on yılın en b  y l  olayına tanıklık etmeye davet ediyoruz.

     yapt  ım  ey buydu. Daniel'in ni anland  ı haberi annemin dudaklarından s  z l p telefonumun hoparl r nden kulaklarıma ula tıktan hemen sonra ben de d   ne biriyle gelece imi s  ylemi tim. Hayır, sıradan birisi de il. *Erkek arkada ımı* getirece imi ilan ederek ona yalan s  ylemi , onu aldatmı  ve  arpıtılmı  bir bilgi vermi tim.

Ki teknik olarak  yle biri yoktu.

Hen z.

Peki, tamam, hi  olmayacaktı.      Aaron haklıydı. Bu kadar kısa s  rede birini bulmayı umut etmek belki fazla iyimser bir tutumdur. Uydurma erkek arkada ımı  gibi davranacak birini bulaca ıma inanmak ger ekten de hayal  lemine  zg yd . Ama Aaron'ın tek se ene im oldu unu kabullenip teklifini kabul etmek mi? Asıl delilik bu olurdu.

"Sonunda teklifimi dikkate aldı ını g r yorum." Aaron'ın s  zleri beni  imdiki zamana d  nd rm  t  ve mavi g  zlerinin bana  evrilmi  oldu unu g rd m. "Bu fikirle kendi ba ına uzla manın i in sana zaman verece im. Ger ekle ti inde bana haber ver."

Dudaklarımı b  zd m. Yanaklarımin tekrar alev aldı ını hissederken      benden zerre ho lanmayan Aaron Blackford i in ben, kavalye olmayı teklif edece i kadar  aresiz biriydim   kollarımı g   s mde kavu turdum ve o iki buzul mavisi noktaya bakmamak i in g  zlerimi ka ırdım.

"Ha, bir de, Catalina?"

"Evet?" Kelime dudaklarımin arasından son derece zayıf bir sesle  ıkıvermi ti. *Off, i ler acısı bir durum.*

"Saat ondaki toplantımıza ge  kalmamaya  alı . Artık pek de  irin olmuyor."

Bakı larını ona kayd , bo azıma bir hırıltı takılıvermi ti.

Pislik.

Bir gün yeterince yüksek bir merdiven bulacağıma, sonra ona tırmanacağıma ve onun beni çileden çıkaran yüzüne gerçekten sert bir şey fırlatacağıma içimden yemin ettim.

Bir yıl sekiz ay. Ona bu kadar zamandır katlanıyordum. Geçen zamanın hesabını tutuyor ve zaman kolluyordum.

Sonra sadece kısa bir baş selamıyla arkasını döndü ve uzaklaşmasını izledim. İkinci raunda kadar ayrılmıştık.

“Tamam, bu...” Rosie’nin sesi, açıklamayı bitirmeden kesili-verdi.

“Delirtici mi? Aşağılayıcı mı? Tuhaf mı?” diye sordum elle-rimle yüzümü kaparken.

“Beklenmedik,” dedi Rosie. “Ve ilginç.”

Parmaklarımın arasında ona bakarken dudaklarının kenarları-nın yukarı kıvrılmasını izledim.

“Arkadaşlığın feshedildi, Rosalyn Graham.”

Kıkırdadı. “Bunda ciddi olmadığını biliyorum.”

Ciddi değildim tabii ki. Benden asla kurtulamayacaktı.

“Ee...” Rosie koluma girdi ve koridora yürümeye başladık. “Ne yapacaksın?”

Tüm enerjimi alıp götüren titrek bir nefes çıkıverdi ağzım-dan. “Benim... en ufak bir fikrim yok.”

Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Aaron Blackford’un teklifini kabul *etmeyecektim*. Benim tek seçeneğim olmadığı gibi kesinlikle en iyi seçeneğim de değildi. Lanet olsun, o benim *hiç-bir şeyim* değildi. Özellikle de ablamın düğünündeki kavalylem değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Toplantımıza geç kalmamıştım.

Bir yıl sekiz ay önceki o günden beri hiçbir toplantıma geç kaldığım olmamıştı.

Neden?

Aaron Blackford.

Bir kez. Aaron varken sadece *bir* kez geç kalmıştım ve şimdi her fırsatta o günü başıma kakıyordu.

İspanyol ya da kadın olmama dair hiçbir zaman laf sokmamıştı. Söz konusu herkesin diline düşecek kadar dakik olmama ya gelince ikisi de haklılık payı olmayan klişelerden ibaretti.

Aaron saçma sapan şeyler yapmazdı. Sadece ortada olan gerçeklere dikkat çeker, doğrulanabilir verileri belirtirdi. Ben de dahil, çalıştığımız danışmanlık şirketindeki tüm mühendisler gibi o da bunu yapmak üzere eğitilmişti. Hem teknik olarak gerçekten de geç kalmıştım. Aylar önce, sadece *bir* kez. Önemli bir sunumun ilk on beş dakikasını kaçırdığım doğrudu. O sunumu Aaron yönetiyordu –InTech’teki ilk haftasıydı– ve bir kahve termosunu devirerek gürültülü bir giriş yaptığım da doğrudu.

Kahvenin Aaron’ın sunum dosyasının üzerine döküldüğü de doğrudu.

Tamam tamam, biraz da pantolonuna gelmişti.

Yeni bir iş arkadaşı üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın en iyi yolu değildi ama o kadar büyütmeye de gerek yoktu. Böyle şeyler her zaman yaşanırdı. Bunlar gibi küçük, kasıtsız, beklenmedik kazalar son derece yaygındı. İnsanlar böyle şeylerin üzerinde durmaz ve hayatlarına devam ederdi.

Ama Aaron öyle yapmamıştı.

Onun yerine, sonraki haftalar ve aylar boyunca, “Saat ondaki

toplantımıza geç kalmamaya çalış. Artık pek de şirin olmuyor,” gibi şeyler dedi.

Onun yerine, ne zaman bir toplantı odasına girip de fazlasıyla erken gelmiş olduğumu görse kolundaki saate baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Onun yerine, kafasını uyarır gibi bana çevirerek kahve demliklerini ulaşamayacağım bir yere çekti.

Aaron Blackford o olayı geride bırakmak yerine tam da bunları yapıyordu.

“Günaydın Lina.” Kapının yanından Héctor’un nazik sesini duydum.

Daha görmeden bile her zaman yaptığı gibi gülümsediğini anlamıştım. Ona paylaştığımız ana dilde, “*Buenos días,** Héctor,” dedim.

Amca gibi gördüğüm, beni ailesinden sayan adam elini omzuma dayadı ve hafifçe sıktı. “İyi misin, *mija***?”

“Bir şikâyetim yok,” dedim gülümsemesine karşılık vererek.

“Bir sonraki barbekü partisine geliyor musun? Önümüzdeki ay yapacağız ve Lourdes sana hatırlatmamı söyleyip duruyor. Bu sefer *ceviche**** yapıyor ve onu yiyecek bir tek sen varsın.” Bir kahkaha patlattı.

Haklıydı; Díaz ailesindeki hiç kimse içinde balık olan Meksika yemeklerinin hayranı sayılmazdı. Ki bunu anlamakta hâlâ güçlük çekiyordum.

“Aptalca sorular sormayı bırak, ihtiyar.” Gülerek elimi havada salladım. “Tabii ki orada olacağım.”

Kalan üç meslektaşımız da günaydınlarını mırıldanarak odaya girerken, Héctor her zamanki gibi sağıma geçti.

Bakışlarımı Héctor’un rahat gülümsemesinden ayırdım ve saat on toplantısı için masanın etrafında toplanan adamlara baktım.

* (İsp.) Günaydın –çn

** (İsp.) Kızım –çn

*** Güney Amerika’ya özgü, çiğ balıktan yapılan bir deniz ürünü yemeği –çn

Karşımda kaşlarını kaldırmış Aaron duruyordu, bakışları ânında benimkileri bulmuştu. Bir sandalye çekerken dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını gördüm.

Gözlerimi devirerek, tombul gövdesini koltuğa bırakırken kel kafası floresan ışığı altında parıldayan Gerald'a döndüm. Son olarak da bu odadaki herkesin bir dönem üstlendiği pozisyona –şirketin Çözüm Departmanı'nın ekip liderliğine– kısa süre önce terfi eden Kabir vardı. Bu departman hemen hemen tüm birimlere kapsıyordu, inşaat mühendisliği hariç. Ki o da başlı başına ayrı bir canavar sayılırdı.

"Herkes güneydinler," dedi Kabir, bu görevde yalnızca bir aydır bulunan birinin gösterebileceği bir coşkuyla. "Bu hafta toplantıyı yönetip protokolü sürdüreceksin olan benim, o yüzden isminizi söylediğimde burada deyin lütfen."

Odayı son derece aşına olduğum bıkkın bir homurtu doldurdu. Masanın karşısındaki mavi gözlü adama döndüğümde, sesle uyumlu olan o sinirli suratla karşılaştım.

"Elbette, Kabir," dedim, somurtkan adamla aynı fikirde olmama rağmen gülümseyerek. "Lütfen devam et."

Okyanus mavisi gözler buz gibi bir bakışla beni buldu.

Onun bakışlarıyla yüzleşirken Kabir her birimizin adını tek tek okumaya başladı ve tepki olarak Héctor ve Gerald'dan onay, benden yersiz bir neşeyle dökülen bir *buradayım* ve Bay Huysuz'dan bir homurtu daha aldı.

"Tamam, teşekkürler," dedi Kabir. "Sıradaki gündem mademiz projelerin durum güncellemeleri. Kim başlamak ister?"

Kimseden ses çıkmadı.

InTech, kendi projeleri için plan oluşturma ve yürütme becerisi yahut bunları yapacak çalışanları olmayan kuruluşlara mühendislik hizmeti veriyordu. Bazen dışarıya beş veya altı kişilik bir ekiple hizmet verirdi, bazen de sadece bir kişiye ihtiyaç duyulurdu. Bu yüzden bölümümüzdeki beş ekip lideri de birkaç farklı müşteri için farklı projeleri yürütüyordu ve tüm projeler sürekli ilerleme hâlindeydi. Her gün projelerde bir dönüm noktasına ula-

şıyor, türlü sorun ve dezavantajla karşılaşılıyorduk. Müşterilerle ve hissedarlarla her gün konferans görüşmeleri yapıyorduk. Her projenin durumu o kadar hızlı ve karmaşık bir şekilde değişiyordu ki diğer takım liderlerinin sadece birkaç dakika içinde her şeyden haberdar olmalarına imkân yoktu. Kabir'in sorusunun sessizlikle karşılanmasının sebebi buydu. Ve tam da bu yüzden bu toplantı çok da gerekli sayılmazdı.

"Hımm..." Kabir koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Tamam, ben başlayabilirim. Evet, önce ben anlatayım." Yanında getirdiği bir dosyayı karıştırdı. "Bu hafta, projeleri için belirlediğimiz yeni bütçeyi Telekoor'a sunacağız. Bildiğiniz gibi, toplu taşımadaki mobil verilerin geliştirilmesi için bir bulut hizmeti üzerinde çalışan bir *start-up*. Eh, mevcut kaynaklarımız oldukça sınırlı ve..."

Bakışlarım toplantı odasında öylece dolaşırken dalgın bir şekilde iş arkadaşımı dinliyordum. Héctor başını sallasa da onun da dikkatini benden daha fazla verdiğinden şüpheliydim. Gerald ise açık açık telefonuna bakıyordu. Kaba. Çok kaba bir hareketti. Ama ondan da başka türlü süni beklemezdim zaten.

Bir de o vardı. Aaron Blackford'un bana baktığını göz göze gelmeden önce fark etmişim.

Kolunu bana doğru uzatmıştı ve bakışlarını benden kaçırmıyordu. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. O devasa avuçlara bağlı uzun parmaklar önümdeki nesneye uzanırken genişçe açıldı. Kahve demliği. Gözlerimi kısarak elinin demliğin sapını kavramasını izledim.

Demliği meşe masanın yüzeyi boyunca çekti. Çok yavaşça. Ardından bana bakarak başını salladı.

İnsanı deli eden mavi gözlü kinci bok.

Soğuk bir gülümsemeyle ona baktım çünkü diğer seçenek masanın karşı tarafına uçmak ve lanet olası demliğin içindekini üzerine dökmektir. Tekrar. Ama bu sefer kasıtlı olarak.

Dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım ve öfkeyle not defterime bir yapılacaklar listesi kalamaya başladım.

İsa'ya Mamá' için sipariş ettiği buketin şakayık mı yoksa zambak mı olduğunu sor.

Tía'' Carmen için şakayık veya zambak buketi sipariş et.

Eğer o çiçekleri göndermezsek bana, İsa'ya –ki kendisi ablam ve aynı zamanda da müstakbel gelin oluyordu– ve Mamá'ya nalları dikene kadar dünyayı dar ederdi.

Papá''' beni havalimanından alacak, ona uçuş detaylarını yolla.

Kalemi dalgınlıkla dudaklarıma götürürken çok önemli bir şeyi unuttuğum hissi beni rahatsız ediyordu.

Kalemin ucunu çiğnerken, unuttuğum şeyi düşünmeye başladım. Sonra kafamda, ne yazık ki unutmayı asla beceremeyeceğim o ses gümbürdedi.

"Bu kadar kısa zamanda seninle gelecek birini bulabileceğini düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir."

Karşımda oturan adama dönünce tekrar göz göze geldik. Sanki yanlış bir şey yaparken –mesela onu düşünmek gibi– yalanlanmış gibi yanaklarımda bir sıcaklık hissedince dikkatimi yeniden listeye verdim.

Bir erkek arkadaş bul.

Bunun üzerini çizdim.

Sahte bir erkek arkadaş bul. Gerçek biri olmasına gerek yok.

"...ve rapor etmem gereken her şey bu." Kabir'in sözleri kafamın arkasında bir yerlere isabet etti.

Listem üzerinde çalışmaya devam ettim.

Sahte bir erkek arkadaş bul. Gerçek biri olmasına gerek yok.

Ayrıca O OLMAZ.

Elbette başka seçeneklerim vardı. Ama eskort olmazdı. Hızlı bir Google araması Aaron'ın haklı olduğunu doğrulamıştı. *Yine.* Görünüşe göre Hollywood tarafından kandırılmışım. New York, eskortlukla sınırlı olmayan çok çeşitli ve farklı hizmetler sunan kadın ve erkeklerle dolu gibi görünüyordu.

* (İsp.) Anne –çn

** (İsp.) Teyze –çn

*** (İsp.) Baba –çn

Yüzümü buruşturdum ve ardından kalemi daha da sert çiğ-nemeye başladım. Bunu Aaron'a itiraf edecek değildim tabii. Aaron'a haklı olduğunu söylemektense bir yıl boyunca çikolata yemekten vazgeçerdim.

Ama şu anda çaresizdim. Bu konuda da tam üstüne basmış-tı. Tüm ailemin önünde benimle ciddi, kararlı bir ilişki içindey-miş gibi davranacak birini bulmam gerekiyordu. Ve bu sadece düğün gününü değil, aynı zamanda ondan önceki iki günlük kutlama organizasyonunu da kapsıyordu. Bu, mahvolduğumun resmiydi. Ben...

"...ve o da Lina olacak."

Adımın söylendiğini duyunca kafamdaki her şey dağılıverdi.

Kalemi masaya bırakıp boğazımı temizledim. "Evet, burada-yım." Kendimi tekrar konuşmaya dahil olmaya zorladım. "Din-liyorum. Sizi dinliyorum."

"Bu tam da dinlemeyen birinin söyleyeceği bir şey değil mi?"

Bakışlarım odanın diğer ucuna kayınca, ardında insani duy-gular barındırdığından şüpheli olduğum bir çift mavi gözle kar-şılaştım.

Oturduğum yerde iyice doğruldum ve defterimin sayfasını çevirdim. "Daha sonra görüşme yapacağım müşterimle ilgili not alıyordum. O sırada sizden kopmuşum," diye yalan söyledim. "Önemli bir şeydi."

Aaron bir şey mırıldanarak başını salladı.

Neyse ki konuyu uzatmamıştı.

"O hâlde bir özet geçelim. Ne durumda olduğumuz konu-sunda net olabilmemiz için," dedi Kabir kibar bir sesle.

Yarın Kabir benden bir muffin alacaktı.

"Teşekkür ederim, Kabir." Ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle karşılık verdim.

O ise kızarıp bana titrek bir şekilde gülümsedi.

Bunun üzerine odanın karşı tarafından sabırsızlık dolu bir homurtu yükseldi. Bak işte, bu adam yarın muffin falan alama-yacaktı. Ya da başka bir gün.

“Pekâlâ,” dedi Kabir sonunda. “Jeff bugün toplantıya katılıp sana şahsen söylemek istiyordu ama bölüm müdürlerinin programının ne kadar yoğun olduğunu bilirsin. İç içe geçmiş bir sürü toplantısı varmış. İhtiyacın olan tüm bilgileri nasılsa o sana iletacaktır ama önceden haber vermenin iyi fikir olacağını düşündüm.”

Gözlerimi kırpıştırarak öylece ona baktım. *Bu adam neden bahsediyordu böyle?* “Yeniden teşekkür ederim, Kabir.”

“Rica ederim, Lina.” Başını salladı. “Bence beşimiz arasında ki iletişim, bir şeyleri başarma yolunda...”

“Kabir!” –Aaron’ın sesi tüm odayı doldurdu– “Sadede gel-sen?”

Kabir’in gözleri biraz da şaşkınlıkla ona dönüverdi. “Evet, teşekkürler, Aaron.” Ardından devam edebilmek için iki kez boğazını temizlemek zorunda kaldı. “InTech birkaç hafta içinde bir Tanıtım Günü’ne ev sahipliği yapacak. Çok sayıda insan katılacak ve birçoğu da sunduğumuz hizmetleri ve halihazırda üzerinde çalıştığımız en büyük projeleri incelemek isteyen potansiyel müşteriler olacak. Jeff, tüm katılımcıların yüksek pozisyonlarda olan insanlar olduğundan bahsetti ki bu da ağımızı genişletmek, güçlendirmek ve dahası bunu yüz yüze yapmak için bir fırsat sayılır. O gün InTech’in kendini göstermesini istiyor. Mümkün olduğunca iyi görünmesini. Ve modern. Mevcut piyasalardan haberdar olduğumuzu kanıtlamamızı. Ama aynı zamanda, tüm potansiyel ve mevcut müşterilere iyi olduğumuz şeyin sadece yaptığımız iş olmadığını göstermemizi de.” Gerginlikle güldü. “İşte bu yüzden Tanıtım Günü’nde katılımcıları burada, genel merkezimizde gece yarısına kadar ağırlayacağız.”

“Gece yarısı mı?” dedim, şaşkınlığımı doğru düzgün gizlemeyi başaramadan.

“Evet.” Kabir hevesle başını salladı. “Çok heyecan verici değil mi? Dolu dolu bir etkinlik olacak. Yeni teknolojiler üzerine atölyeler, bilgi paylaşım toplantıları, müşterilerimizi ve ihtiyaçlarını tanımaya yönelik faaliyetler gerçekleştirilecek. Elbette kah-

valtı, öğle yemeği ve akşam yemeği bizden olacak. Ah, bir de sonrasında içkiler. Bilirsiniz, insanların biraz rahatlaması için.”

Kabir bunları açıklarken gözlerim giderek daha da açılmıştı.

“Bu...” diye söze başladı Héctor. “Kulağa değişik geliyor.”

Gerçekten de öyleydi. Birkaç hafta içinde planlamak için biraz karmaşık bir organizasyondur.

“Evet,” dedi Gerald, insanda şüphe yaratacak kadar hâlimden memnun görünüyordu. “InTech’i sektörde bir adım öteye taşıyacağı kesin.”

Kabir bana dönerken başını sallıyordu. “Kesinlikle. Ve Jeff her şeyden senin sorumlu olmanı istiyor, Lina. İnanılmaz, değil mi?”

Sırtımı koltuğuma iyice yaslarken gözlerimi kırıştırdım. “Benim organize etmemi mi istiyor? Hepsini mi?”

“Evet.” Canım iş arkadaşım sanki pek güzel bir haber veriyormuş gibi gülümseyerek bana bakıyordu. “Ve sunuculuğunu da yapmanı istiyor. Beşimiz arasından en çekici seçenek sensin tabii.”

Yavaşça gözlerimi kırıştıtarak, muhtemelen yüzüme yayılan ifade yüzünden dudaklarının aşağı doğru bükülmesini izledim.

Çekici. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. “Eh, en çekici seçenek olarak görülmekten gurur duyuyorum tabii,” diye yalan söyledim, kanımın nasıl da kaynamaya başladığını umursamamaya çalışarak. “Ama böyle bir şeyi organize etmek için ne zamanım ne de deneyimim var.”

“Ama Jeff bu konuda ısrarcı,” diye karşılık verdi Kabir. “Ve InTech için senin gibi birinin bu şirketi temsil etmesi son derece önemli.”

Benim gibi birinden kastının ne olduğunu sormam gerekirdi ama cevabı duymak istediğimi sanmıyordum. Boğazım çöle dönmüştü ve yutkunmakta zorlanıyordum. “Bu odadaki herkes bu görevi başarıyla yerine getiremez mi? Bu organizasyonu halkla ilişkiler konusunda deneyimli birinin yapması gerekmez mi?”

Kabir soruma cevap vermeden lafı değiştirdi. “Jeff, organizasyonu halledebileceğini söyledi. Birini işe alıp fazladan kaynak

kullanmaya gerek yok. Ayrıca sen..." Sustu, başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. "Sosyalsin. Canlı birisin."

Masanın altından yumruğumu sıkarak içimde kopan fırtınayı gizlemeye çalıştım. "Tabii," diye mırıldandım. Patronları tarafından *canlı* olarak anılmak herkesin hayali olmalıydı. "Ama benim de yapmam gereken bir işim var. Ayrıca üzerinde çalıştığım, yetişmesi gereken projelerim var. Nasıl oluyor da bu... *organizasyon* kendi müşterilerimden ve mevcut sorumluluklarımdan daha önemli görülebiliyor?"

Meslektaşlarımla desteğini bekleyerek bir süre sustum.

Herhangi bir destek.

Ama... hiçbir şey gelmedi; *bu tür* durumlarda oluşan o her zamanki sessizlik sarmıştı odayı.

Yanaklarımla hayal kırıklığıyla alev aldığını hissederek sandalyemde kıpırdandım. "Kabir," dedim elimden geldiğince sakın bir sesle, "Jeff'in bundan sorumlu olmamı önermiş olabileceğini anlıyorum ama siz bunun mantıksız olduğunu görüyorsunuz, değil mi? Ben... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bu, işe alınırken bana verilen bir görev ya da ödemesi yapılan bir iş değildi.

Ancak kimse bunu kabul etmeyecekti, hem de desteklerinin fark yaratacağını bilmelerine rağmen. Bu ne görev tanımında vardı ne de bunun için maaş alıyordum.

"Ben zaten ekibin en iyi üyeleri Linda ve Patricia'nın yerine bakıyorum. Halihazırda haftamda boş saatim yok." Şikâyet etmekten ve biraz olsun -hatta azıcık olsun- anlayış dilenmekten nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdim ki?

Gerald homurdanınca başımı ona çevirdim. "Eh, bu da otuzlu yaşlarındaki kadınları işe almanın bir dezavantajı işte."

Az önce bunu söylediğine inanmak istemeyerek güldüm. Ama söylemişti. Ağzımı açtım ama Héctor araya girerek bir şey söylememe engel oldu.

"Pekâlâ, bizim sana yardım etmemize ne dersin?" diye öneride bulundu. Ona baktım, boyun eğmiş bakışlarla beni izliyordu. "Belki hepimiz bir ucundan tutabiliriz."

Bu adamı seviyordum ama yumuşak kalbi ve kavgaya yanaşmayan ruhu pek de yardımcı olmuyordu. Sadece asıl sorunun etrafında dönüp duruyordu.

Gerald, "Lisede değiliz, Héctor," diyerek onu tersledi. "Biz profesyoneliz ve hiçbir şeyin ucundan tutmayacağız." Yağlı, kel kafasını sallarken homurtusu daha da yükseldi.

Héctor'un sesi kesilivermişti.

Kabir tekrar konuştu, "Sana Jeff'in hazırladığı kişi listesini iletceğim, Lina."

Yanaklarımın daha da kızardığını hissederken tekrar başımı iki yana salladım, iş arkadaşşıma pişman olacağım bir şey söylememeye çalışıyordum.

"Ah," diye ekledi Kabir, "Jeff'in yemek servisi için de birkaç fikri vardı. O dosyayı da sana ayrı bir e-postayla iletceğim. Ama bu konuda biraz araştırma yapmanı istiyor. Belki bir tema bile oluşturabilirsin. Jeff senin ne yapman gerektiğini bileceğini söyledi."

Dudaklarım, Abuela'mın* beni kulağımdan tutup kiliseye götürmesine neden olacak sessiz bir küfürle aralandı. *Ne yapmam gerektiğini bilecek miydim? Nasıl bilebilirdim ki?*

Çığ gibi büyüyen hayal kırıklığıma bastırmak için kalemime uzanıp iki elimle tutarak derin bir nefes aldım. "Jeff'le kendim konuşacağım," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. "Normalde onu rahatsız etmezdim ama..."

"Zamanımızı boşa harcamayı keser misin artık?" dedi Gerald, yüzümdeki kanın ayaklarıma çekilmesine neden olarak. "Bunu patronumuza taşımak zorunda değilsin." Tombul parmağını havada salladı. "Mazeret üretmeyi bırak da şu işi yap işte. Sadece bir günlüğüne sürekli gülümseyip insanlara ekstra arkadaşça davranabilirsin, değil mi?"

Ona kocaman açılmış gözlerle bakarken *ekstra* ve *arkadaşça* kelimeleri kafamda yankılanıyordu.

Asla ulaşamayacağı bir sınıfa ait biri için tasarlanmış bir göm-

* (İsp.) Büyükanne -çn

lek giymiş bu vıcık vıcık terli adam, tabii ki herhangi birini alt etmek için her fırsatı değerlendirecekti. Karşısındaki bir kadınsa daha da aşırıya kaçacaktı. *Biliyordum.*

“Gerald,” dedim sesimi yumuşatarak ve kırılmaması, gerçekten ne kadar öfkelendiğimi gözler önüne sermemesi için dua ederek kaleme uyguladığım baskıyı artırdım. “Bu toplantının amacı bunun gibi konuları tartışmak. O yüzden, üzgünüm ama beni gayet dinlemek zorundasın...”

“*Tatlım,*” diye araya girdi Gerald, alaycı bir ifadeyle, “bunu bir parti olarak düşünsene. Kadınlar böyle şeyleri bilir, değil mi? Birkaç aktivite hazırla, yemek servis edilmesini sağla, güzel kıyafetler giy ve birkaç şaka patlat. Genç ve tatlısın; beynini çok yormana bile gerek kalmayacak. Onları avucunun içine alacağından eminim.” Kıkırdadı. “Bunu nasıl yapacağını biliyorsundur, değil mi?”

Söyleyeceklerim boğazıma yapışmış gibiydi. Ciğerlerime dolması gereken hava arada bir yerde takılmıştı sanki.

Vücudumu kontrol edemiyordum, bacaklarımın doğrulduğunu ve beni yukarı kaldırdığını hissettim. Geri ittiğim sandalyem yüksek ve ani bir sesle gıcırdadı. İki elimi masaya vururken kafamın içinin bomboş olduğunu hissedebiliyordum, gözümü kan bürümüştü. Deyim o kadar yerindeydi ki. Sanki kırmızı camları olan bir gözlük takıvermişim gibi her yeri kan kırmızısı görmeye başlamıştım.

Sağımda oturan Héctor’un derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Bir şeyler mırıldanıyordu.

Sonrasındaysa hiçbir şey duymadım. Sadece kalbimdeki gümbürtü vardı.

İşte. Gerçek buydu. Bu odada oturan diğer dört kişi yerine bu lanet şeyi yapmak için özellikle benim seçilmiş olmamın gerçek nedeni. Ben bir kadındım –bölümdeki bir takıma liderlik eden tek kadındım– ve kıvrımlarım cömert olsun ya da olmasın, elimde *kozlar* vardı. Canlı, tatlı, dişi. Tabii ki çekici seçenek bendim. InTech’in geçmişte takılıp kalmadığını kanıtlayan altın bir simge olarak müşterilere vitrinde sunulacaktım.

“Lina.” Sesimin sağlam ve sakın çıkmasını istemiştim ama hiç de öyle olmamasından nefret ettim. Arkamı dönmeyi ve bacaklarımın beni odadan çıkarmasına müsaade etmeyi istemekten nefret ediyordum. “*Tatlım* değil. Benim adım Lina.” çok yavaş bir şekilde sandalyeme oturdum ve boğazımı temizlerken kendimi dizginlemek için tüm gücümle savaştım. *Bunu başarabilirsin. Bunu başarmalısın.* “Bir dahaki sefere adımı kullan lütfen. Ve bana da herkese gösterdiğin saygın ve profesyonel tavırla hitap et.” Kulaklarıma ulaşan sesimden zerre hoşlanmamıştım. Bana, olmak istemediğim o zayıf hlimmişim gibi hissettirmişti. Ama en azından iyice kafayı yemeden ya da odadan kaçmadan bunları söylemeyi başarmıştım. “Teşekkürler.”

Gözlerimin saf öfke ve hayal kırıklığıyla donuklaştığını hissetmemle, bundan ve etrafımdaki diğer her şeyden kurtulmak için gözlerimi kırıpştırdım. Boğazımdaki yumrunun utançla alakasının olmamasını dilerdim ama öyleydi. Çünkü herkesin önünde böyle patlayıp da utanmamam mümkün müydü? Onca zaman önce olanlara ve bu tip saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldığım ilk sefer olmamasına rağmen hâlâ nasıl yapacağımı öğrenememiş miydim?

Gerald gözlerini devirerek bana baktı. “Bu kadar ciddiye alma, *Lina*.” Bana kmseyici bir bakış attı. “Sadece şaka yapıyordum. Değil mi ocuklar?”

Birilerinden destek görmeyi bekleyerek iş arkadaşlarımıza baktı.

Kimseden destek gelmedi.

Gözümün ucuyla, Hctor’un iyice sandalyesine gömülmesini izledim. “Gerald...” dedi, yorgun ve cesareti kırılmış bir sesle. “Hadi ama.”

Gözlerimi Gerald’dan ayırmadım ve göğsümün giderek artan bir çaresizlikle dolduğunu hissederken odadaki diğer iki kişiye, sessiz kalan Kabir ve Aaron’a inatla bakmadım.

Muhtemelen taraf tutmadıklarıını düşünüyorlardı ama aslında tuttıkları ortadaydı. Sessizlikleri tam da bunu kanıtlıyordu.

“Ah, hadi ama ne?” diye homurdandı Gerald. “Yanlış bir şey söylediğim yok ki. Kızın uğraşmasına bile gerek yok...”

Daha onu durdurmak için cesaretimi toplayamadan, odada konuşmasını umduğum son kişi araya girdi. “Buradaki işimiz bitti.”

Ona doğru dönünce, odadaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi hissettirecek kadar soğuk ve ürpertici bakışlarla Gerald’a baktığını fark ettim.

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı Aaron’dan kaçırdım. Son on dakika içinde bir şey söyleyebilirdi ama söylememeyi tercih etmişti. O noktadan sonra sessiz kalsaydı da benim için fark etmezdi.

Ayağa kalkarken Gerald’ın sandalyesi yere sürtündü. “Evet, kesinlikle işimiz bitti,” dedi düz bir sesle, bir yandan da eşyalarını toplayarak. “Benim de bunlar için vaktim yok. Nasıl olsa ne yapacağımı biliyor.”

Soktuğu son lafla Gerald kapıya yürüdü ve odadan çıktı.

Kalbim göğsümde deli gibi atmaya devam ediyor, nabzım şakaklarıma vuruyordu.

Kabir de Gerald’ın arkasından aynı şeyi yaptı, ayağa kalkarken özür dilercesine bana bakıyordu. “Onun tarafını tutmuyorum, tamam mı?” Gözleri önce hızla Aaron’a kaydı, sonra aynı hızla bana döndü. “Tüm bunlar Jeff’ten çıktı, senin yapmanı istiyor. Üstüne fazla düşünme. Bunu iltifat olarak kabul et.”

Cevap vermeye tenezzül bile etmeden, odadan çıkışını izledim.

Neredeyse beni himayesine alan ve bana Díaz klanından biriymişim gibi davranan adam bana bakıp başını salladı. Sadece dudaklarını oynatarak *Qué pendejo*, deyince benden zayıf da olsa bir gülümseme kopardı; bu, İspanya’da asla kullanmadığımız bir kelime olsa da ne demek istediğini biliyordum.

Ve Héctor haklıydı. Gerald tam bir *göt kafaydı*.

İçeride sadece Aaron kalmıştı. Ki o da henüz bana bakmaya tenezzül bile etmemişti. Uzun parmakları hızlı bir şekilde eşya-

larını topladı ve daha da uzun bacakları sandalyeyi geriye iterken ayağa kalktı.

Az önce olanlardan ötürü hâlâ şaşkınlık içinde ona bakarken, o da bakışlarını ellerinden bana doğru çevirdi. Kendine geldiğini ve o her zamanki soğuk ifadeye büründüğünü fark ettiğim gözleri bir an için üzerimde kaldı ve sonra beni öylece bıraktı.

Her zaman yaptığı gibi.

Gariplik derecesinde iri ve sağlam cüssesi kapıya ve oradan da koridora ilerlerken hâlâ onu izliyordum; göğsümdeki tepinme aynı anda hem daha da hızlanıyor hem de sakinleşiyor gibiydi.

“Hadi gidelim, *mija*,” dedi Héctor, ayağa kalkmış bana bakarken. “Ofisimde bir torba *chicharrones** var. Ximena geçen gün bilgisayar çantama koymuştu, ben de canım çeker diye kenarda tutuyordum.” Ardından bana göz kırptı.

Sandalyemden kalkarken hafifçe güldüm. Bir sonraki görüşümde Héctor’un küçük kızını sımsıkı kucaklayacaktım.

“Kızcağızın haftalığını artırman gerek.” Gülümsemesine karşılık vermek için elimden geleni yaparak onu takip ettim.

Ancak birkaç adım sonra dudaklarımın, gözlerime ulaşamasa da hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim.

* Hayvan derisinden yapılmı, İspanyollara özgü bir cips türü –çn